

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Ἐν Ἑλλάδι Δρ. 8
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ Φρ. Λρ. 10

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

Πᾶσα αἴτησις ἀπευθύνεται:
Διεύθυνσιν **Φωνῆς τῆς Ἡπείρου**
Ἀθῆναις

ΕΤΟΣ ΔΕΚΑΤΟΝ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Γίνονται δεκταὶ ἀπὸ 15 Μαρτίου 1902. Ὁφείλουσι δὲ οἱ ἐπιθυμοῦντες τὰ ἐγγραφοὶ συνδρομηταὶ τὰ ἀποστέλλουσι καὶ τὴν συνδρομὴν αὐτῶν καὶ τὰ ἀπευθύνονται δι' ἐπιστολῆς ἢ ταχυδρομικοῦ δελταρίου πρὸς τὸν συντάκτην κ. **Γεώργ. Κ. Γάργαρον**.

Ἡ «Φωνὴ τῆς Ἡπείρου» εἶνε τὸ μόνον Ἡπειρωτικὸν ὄργανον τὸ ὁποῖον ἀπὸ δεκαετίας συνηγορεῖ ὑπὲρ τῶν Ἡπειρωτικῶν ζητημάτων καὶ ὑπὲρ τῶν ἀπανταχοῦ διεσπαρμένων Ἡπειρωτῶν.

Ἐξήκοντα ἔτη παρήλθον ἀφ' ἧς ἡμέρας

ἰδρύθη ἡ πρώτη ἐ. Ἀθῆναις Τράπεζα καὶ ἐτέθη ὁ θεμελιῶς λίθος τῆς ἀναγεννήσεως τοῦ τραπέζιτικοῦ καὶ ἐμπορικοῦ πνεύματος. Ὁφείλομεν δὲ ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ ταύτῃ νὰ ἀφιερῶσωμεν ὀλίγας γραμμὰς, διότι νομίζομεν ὅτι ἡ προσοχή, καὶ τῶν ἐν τῷ ἐλευθέρῳ κράτει καὶ τῶν ἀπανταχοῦ διεσπαρμένων Ἑλλήνων, στρέφεται περισσότερον πρὸς τὸ ὑπερήφανον ἱδρυμα, ὅπερ ὅσταται ἀκίνητον ὡς κολοσσὸς ἐπὶ τῆς πλατείας Λουδοβίκου καὶ τῶν ὁδῶν Αἰδίου καὶ Γεωργίου Σταύρου, ἢ πρὸς τὰς ἀνιάρους συζητήσεις τῶν πατέρων τοῦ ἔθνους τῶν κατατρίβόντων τὸν χρόνον αὐτῶν εἰς μεδιμνάς, ἔστιν δ' ὅτε καὶ ἐπιβλοβαίς διὰ τὰς ὑποθέσεις τοῦ ἔθνους συζητήσεις. Ἡ ἐξηκονταετηρίς τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς θὰ πανηγυρισθῇ αὐριον ἐν τῷ μεγάρῳ αὐτῆς μετὰ πάσης λαμπρότητος καὶ μεγαλοπρεπειᾶς· θὰ παραστῇ ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς, τὸ ὑπουργικὸν συμβούλιον, ἡ Ἱερά Σύνοδος, ἅπασαι αἱ ἄλλαι ἀρχαὶ τοῦ Κράτους, ἀντιπρόσωποι τῶν Τραπεζῶν καὶ τῶν ἐμπορικῶν συλλόγων. Πρὸ ἡμερῶν δὲ ἐγένετο γνωστὸν ὅτι ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν θὰ ἀποσταλῶσι συγχαρητήρια τηλεγραφήματα ἐκ μέρους συλλόγων καὶ τῶν δημοτικῶν συμβουλίων. Πρῶτος διοικητὴς τῆς «Ἑθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος» ὑπῆρξεν ὁ ἐξ Ἰωαννίνων **Γεώργιος Σταύρου**, οὗτος ὁ πατὴρ Στυῖρος Τσαπαλομοῦς ἦτο προεστὼς τῆς πόλεως κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς ἡγεμονίης τοῦ Ἀλῆ πασᾶ· ὑποδιοικητὴς δὲ τῆς Τραπεζῆς ἐ χρημάτισε καὶ ἕτερος Ἡπειρώτης, ὁ ἐξ Ἀργυροκάστρου **Βασιλείου**. Ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως αὐτῆς ἡ Ἑθνικὴ Τράπεζα διωκῆθη μετὰ πνεύματος ἐντελῶς ἐθνικοῦ καὶ ἐπιμελείας οἰκογενειακῆς. Ἐκ τῶν πρώτων αὐτῆς βημάτων συνεκέντρωσε τὴν προσοχὴν καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην ὅλων τῶν πλουσίων Ἑλλήνων. Ὅλοι λοιπὸν οἱ Ἕλληνες περιέβαλλον δι' ἀγάπης τὸ μικρὸν καὶ ἄσχημον τότε ἐθνικὸν ἱδρυμα· ἐκ Πετροπόλεως, ἐκ Βιέννης, ἐξ Ἰταλίας, ἐξ Αἰγυπτίου διωχεύετο εἰς τὰ ταμεία τῆς Τραπεζῆς ταῦτης ὁ ἑλληνικὸς πλοῦτος. Ταχέως δὲ ἀνῆλθεν εἰς περσιωπὴν, ὥστε καὶ πᾶς ὅστις ἤθελε νὰ ἐξασφαλίσῃ διηνεκὴ καὶ αἰώνια εὐεργετήματα εἶτε ὑπὲρ τοῦ ἔθνους, εἶτε πρὸς ἐκπαίδευσιν νέων, εἶτε πρὸς κοινωφελῆ ἔργα, εἶτε ὑπὲρ κοινοτήτων καὶ σχολείων ἐν Ἡπείρῳ καὶ Μακεδονίᾳ, εἰς τὴν Ἑθνικὴν Τράπεζαν ἐνεπιστάυθη τὴν τελευταίαν αὐτοῦ θέλησιν καὶ κατέθεσε τὸν ὀβολὸν δν μετὰ κόπου καὶ μόχθου πολλοῦ συνέλεξεν. Ἡ δὲ Τράπεζα διοικηθεῖσα ὅπως διωκῆθη ἐδικαίωσε τὴν ἐμπιστοσύνην ἣν εἶχε πρὸς αὐτὴν τὸ Πανελλήμιον, ἐνῶ ἄλλα τραπέζικα ἱδρύματα ἐξηφανίσθησαν συμπαράσφραγτα ἐν τῇ καταστροφῇ καὶ ἰδιώτας καὶ φιланθρωπικά καταστήματα. Διήλθε καὶ αὐτῆς χρισίμους περιστάσεις· καταιγίδες καὶ θύελλαι πολλαὶ ἐνέσκηψαν ἀπειλήσασαι νὰ τὴν

καταποντίσωσιν, ἀλλ' ἅπασαι διελύθησαν καὶ παρήλθον.

Ὡστε, μετὰ πάροδον ἐξήκοντα ἐτῶν τὸ αἰκοδόμημα, ὅπερ εἰς τοσοῦτους κινδύνους ἐπαλαίσειεν καὶ ἀντέστη εἰς τὴν μανίαν τῶν κυμάτων ὡς π.οῖον γιγάντειον, καὶ ἰσχυρόν, θὰ δεχθῇ ἐν τῇ μεγάλῃ αὐτοῦ αἰθούσῃ αὐριον τὰς ἐπισημότητας τοῦ Κράτους· ἐν μέσῳ δὲ αὐτῶν ὁ διοικητὴς τῆς Τραπεζῆς κ. **Στέφανος Στρέϊτ** περιχαρὴς θὰ προσφωήτῃ τοὺς προσελευσόμενους καὶ θὰ δεχθῇ τὰ πανελλήνια συγχαρητήρια διὰ τὴν ἐξηκονταετηρίδα τῆς Τραπεζῆς καὶ διὰ τὴν αὐτοῦ τριακονταετηρίδα, τούτεστι διὰ τὴν ἐπὶ τριάκοντα ἔτη ὑπηρεσίαν αὐτοῦ ἐν τῇ Τραπεζῇ. Εἶνε πρωτοφανὴς ἀληθὺς ἡ ἀγομένη ἐορτὴ ὑπὸ τοῦ διοικητοῦ αὐτῆς. Τριακονταετὴς ὑπηρεσία εἰνέ τι ἄξιον περατηρήσεως καὶ μελέτης. Εἰς τὴν διοίκησιν ἀνῆλθε πρὸ 8—10 ἐτῶν· ἀλλὰ ὡς λειτουργὸς τῆς Τραπεζῆς διετελεῖ πρὸ 30 ἐτῶν. Κύριον ὅμως καθήκον τοῦ κ. Στρέϊτ δὲν ἦσαν αἱ ἀσχολίαι τῆς Τραπεζῆς ἀλλὰ ἡ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ ἔδρα τοῦ συνταγματικοῦ καὶ διεθνoῦς δικαίου ἣν ἐπὶ πολλὰ ἔτη κατέειχε καὶ αἱ ἄλλαι νομικαὶ ἀσχολίαι. Ἀφ' οὗτο ὅμως αὐτὸς ἀνῆλθεν εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ διοικητοῦ αἱ ἐργασίαι τῆς Τραπεζῆς καὶ ἡ καθόλου διοίκησις αὐτῆς ἀποτελοῦσι εὐεργετικὴν νέαν περίοδον. Δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν ὅτι ἡ Τράπεζα εὐρίσκεται νῦν εἰς τὴν Δευτέραν αὐτῆς περίοδον. Ἡ πρώτη ἀρχεται ἀπὸ τὸν Γεώργιον Σταύρου καὶ συνεχίζεται ὁμοιοειδῶς καὶ ὁμοιομόρφῳ ἀπὸ τοὺς σοφοὺς Ρενιέρην καὶ Καλλιγᾶ. Ἡ δευτέρα περίοδος ἀρχεται ἀπὸ τῆς διοικήσεως τοῦ κ. Στρέϊτ. Ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου ἠολούθησεν ἄλλοιαν ὁδὸν ἀναλαβὼν τὴν διοίκησιν τῆς Τραπεζῆς· ἐξύψωσε τὸ γόητρον αὐτῆς, ἠξίωσε τὰς πρὸς τὸ ἐμπόριον καὶ τὴν βιομηχανίαν ὑποστηρίξεις, εἰς τρόπον ὥστε οἱ χωρικοὶ, οἱ γαιοκτῆμονες δὲν εἶνε πλέον δούλοι καὶ εἰλωτες τῶν τοκογλύφων παρ' ὧν ἐδανείζοντο πρὸς 30—40 τοῖς ἑκατόν· οὗτοι, εἰ πρῶην δούλοι προσέρχονται νῦν εἰς τὴν Τράπεζαν καὶ λαμβάνουσι χρήματα διὰ τὴν καλλιέργειαν τῶν κτημάτων αὐτῶν πρὸ 7 ο). Ὅτε δὲ κατὰ τὸ 1897—1898 ὁ κ. Στρέϊτ διετέλεσε πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ ὑπουργὸς τῶν οἰκονομικῶν ἐπὶ τὰ κρείττω διευρύνει τὰς σχέσεις τῆς Τραπεζῆς καὶ πρὸς τὸν δημόσιον. Οὕτω δὲ τὸ ἐθνικὸν τοῦτο ἱδρυμα προσέλαβε νέαν αἴγλην καὶ κίνησιν. Μετὰ χαρᾶς δὲ θὰ ἀκουσθῇ πανταχοῦ ὅπου ὑπάρχει Ἕλλην τὸ εὐτυχὲς καὶ διπλοῦν τοῦτο γεγονός· ὅπερ ἐορτάζεται αὐριον. Ἐν μέσῳ τῶν ἄλλων διοικητικῶν ἀτασθαλιῶν καὶ ἐθνικῶν ἀτυχιῶν περιεσώθη καὶ ἀνῆλθεν εἰς τὸ ὕψιστον σημεῖον τιμῆς καὶ ἐμπιστοσύνης ἐν ἱδρυμα τὸ ὁποῖον περικλείει καὶ φυλάσσει εἰς τοὺς κόλπους τοῦ ἐπιμελῶς καὶ τὰ ὄνειρα τῶσαν ἑλλήνων οἱ τινες ἐν στερήσεσιν διαγαγόντες τὸν βίον τῶν ἐφιλοδόξησαν νὰ εὐεργετήσωσι τὴν δουλεύουσαν πατρίδα τῶν δι' ἐκπαιδευτικῶν ἢ ἄλλων κοινωφελῶν ἔργων καὶ πολυειδῶς εὐεργετεῖ καὶ συντρέχει τὸ ἐμπόριον καὶ τὸ ἔθνος ἐν γένει. Ὑπὸ τὴν ἐποψὴν ταύτην ἐξετάζοντες τὰ τῆς Τραπεζῆς προσαγορεύομεν καὶ ἡμεῖς μετ' ἀνυποκρίτου χαρᾶς τὸν ἐορτὴν ἄγοντα σοφὸν διοικητὴν αὐτῆς κ. **Στεφ. Στρέϊτ**.

ΕΞ ΗΠΕΙΡΟΥ

Εἰς τὰς εὐρωπαϊκὰς ἐφημερίδας ἐγράφη ὅτι ἀπελύθη ὁ γενεῖος διοικητὴς Ἰωαννίνων καὶ ὅτι ἐξῆρράγη στάσις ἐν Ἰωαννίνοις, Φιλιάταις κτλ. Ταῦτα παραλαβόντες καὶ αἱ τῶν Ἀθηνῶν ἐφημερίδες ἀνεδημοσίευσαν. Δὲν εἶνε ὅμως ἀληθὴ τὰ γραφέντα. Ὅτι συνέβη ἐξετέθη εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον ἡμῶν ἐν πάσῃ ἀκρίβειᾳ. Τὰ δὲ γεγονότα τῶν Φιλιατῶν ἔχουσιν ἦν ἡμεῖς ἀπεδώκαμεν σημασίαν. Εἰς ἀπεστάλη τακτικὸς ἀνακριτής, ὅστις πολλοὺς μέχρι τοῦδε ἔθεσεν ὑπὸ κράτησιν καὶ ἐξακολουθεῖ τὰς ἀνακρίσεις· ὁ δὲ γενεῖος διοικητὴς μετὰ πολλῆς προθυμίας ἐπελήφθη τῆς ἐξετάσεως τῶν καταγγελλομένων ὡς κατεχραστῶν καὶ καταπιεζόντων τοὺς κατοίκους.

—Εἰς Πωγώνιον παρὰ τὸν Χλωμόν κλέπτει συνέλαβον νέον τινα ἐπανερχόμενον ἐκ τοῦ ταξιειδίου μετὰ δεκαετὴ ἀπουσίαν καὶ τῷ ἀφῆρσαν περὶ τὰς 50 λίρας. Μετ' αὐτοῦ δὲ εὐρίσκειτο ὁ ἐκ Κων)πόλεως ἐρχόμενος ἰδιώτης ταχυδρόμος τοῦ ὁποῖου ἀφῆρσαν ὅλας τὰς ἐκ Κων)πόλεως κομιζόμενας πρὸς διαφόρους οἰκογενεῖας ἀποστολάς. Εἰς δὲ ἀγροφίλαξ Ὁθωμανὸς, ὅστις εὐρίσκειτο μετ' αὐτῶν θελήτας νὰ προστατεύσῃ τοὺς ληστευμένους ἐφορεύθη ὑπὸ τῶν ληστῶν.

—Εἰς Τσαρπλανά ἐκλάπησαν τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα δύο ἡμίονοι.

ΕΞ ΑΡΓΥΡΟΚΑΣΤΡΟΥ

Ὁ καιρὸς ἐξακολουθεῖ ὠραιότατος, σήμερον ἤρχισαν κάπου κάπου καὶ μικραὶ δροσαὶ διὰ τὴν ἐπαύξεισιν τῶν σπαρτῶν καὶ τῶν χόρτων. Οἱ ποιμένες χιρίζονται διὰ τὴν καλοκαιρίαν ὡς καὶ οἱ γεωργοὶ διὰ τὴν καλλιέργειαν τῶν ἀγρῶν, εἰτινες φαίνονται πολὺ καλοί.

Προχθές, ὡς καὶ ἄλλοτε σὰς ἑγγραφῆς, καθ' ἣν ἡμέραν ὁ Ἰωάν. Πίταρας κατέβαινεν ἀπὸ τὰ Ἰωάννινα, καὶ καθ' ἣν ἡμέραν εἶχε σηκωθῇ τὸ νταπούρι καὶ οἱ μπεζήδες Δρόβιανης, ἄθροποι τινες εἰσῆλθον εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ καὶ τοῦ ἐκλιψαν οὐκ ὀλίγα πράγματα ἀξίας 1500 γροσίων. Ἐπίσης καὶ τὸν διδάσκαλον Γεώργιον λήτσαν ἐρχόμενον ἀπὸ τοῦ διδασκαλικοῦ τοῦ τὸν συνέλαβον εἰς Κίεφα Δρυῖνου καὶ τὸν ἐξεγύμνωσαν ἐντελῶς. Ταῦτοχρόνως καὶ τὰς ἐκ Λεσνίτσας γυναῖκας, αἵτινες ἐδούλευον ἀμπέλια εἰς Δρόβιανην καὶ ἐφυγον διὰ τὰς οἰκίας τῶν τὰς συνέλαβον εἰς ἅγιον Μηνᾶν καὶ τὰς ἐξεγύμνωσαν. Τὴν αὐτὴν ἐβδομάδα καὶ τὸν Μητράν Κολοβὸν ἀπὸ Σωτήρα τοῦ ὁφῆρσαν τὸ χρήμα κατὰ τὸ Γεωργουτσάτι. Ἀδιακόπως ἀρπαγαὶ δὲν τολμᾷ κανεῖς νὰ ἐξέλθῃ εἰς τὰ κτήματα τοῦ ἢ νὰ μεταβῇ ν' ἀγοράσῃ γεννήματα καὶ αὐτοὺς τοὺς μπαξάβάνους καὶ τοὺς γύφτους, εἰτινες ἤρχοντο ν' ἀπακρέψωσι τοὺς ἐξεγύμνωσαν συγχρόνως καὶ τὸ τυρὶ τοὺς ἐπῆραν.

Τὴν παρελθούσαν Παρασκευὴν, ἀφίκετο ἡ Α. Ε. ὁ νέος τῆς πόλεως ἡμῶν μouteσαρίνης Τζαβὴ βέης, οὗτος ἡ ὑπόδοχή ἐγένετο πέραν τῆς Κολοριτσῆς. Πάντες ἐξῆλθον εἰς προὔπαντησιν, ὡς καὶ οἱ κατέχοντες πολιτικὰς θέσεις, ὁ ἀρχιγραμματεὺς Ἰγσάν βέης, ὁ ἀναπληρωτὴς μέχρι τοῦδε, ὁ Μουαβίνης ἐφένος κ. Ζαφειρόπουλος κλπ. καὶ ἡ Α. Σεβ. ὁ ἅγιος Δρυῖνου πόλεως.

«Διευκρύνονται πρὸ τῶν Μεγάλων Ἑθνικῶν Δυνάμεων, ὡς τὸν θεματοφύλακον τῆς μιᾶς τῆς Ἑνότητος, διευκρύνοντες τὸν ἑλληνικὸν χαρακτήρα τῆς Μακεδονικῆς. Ἐξαίτουνται ἀπὸ αὐτῶν καὶ τῆς τουρκικῆς Κυβερνήσεως νὰ ἴδωσι τέρμα εἰς τὴν κρατοῦσαν ἐν Μακεδονίᾳ κυριαρχίαν καὶ ἐπαίσχυντον κατάστασιν, καθιστὰς ἐν πύθμενον αὐτὸ τὸ ἐν Βουλγαρίᾳ πολιτικὸν ἀνεστάτως. Προσκαλοῦνται τὰς ἐν Μακεδονίᾳ ἑλληνικὰς κοινότητας νὰ μετὰσχῶσι τῆς ἐκδηλώσεως ταύτης τῶν ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεὶ Μακεδόνων, καταγγέλλουσα ἐπίσης τὰ τεκταινόμενα ἐν τῇ ἰδιαιτέρᾳ αὐτῶν πατρίδι εἰς τοὺς ἐκστατοὺς ἀντιπροσώπους τῶν Μεγάλων Δυνάμεων καὶ συντελουσὶς εἰς τὴν παρίστανται τῆς δημοτικῆς τάξεως. Παρακαλοῦνται τὴν ἑλληνικὴν ὑβέρνησιν ν' ἀποδεχθῇ τὸ ψήφισμα τοῦτο, καταγγέλλουσα εἰς τὰς εὐρωπαϊκάς Κυβερνήσεις τὰ ἐν Μακεδονίᾳ κατὰ τὸν Ἑλλήνων τελούσα ἐγκλήματα. Προσκαλοῦνται τὴν κρίσιν καὶ τὴν ἐμπνευσμένην τῆς δημοτικῆς γνῶσεως τοῦ πολιτισμένου κόσμου κατὰ τὸν παρισταμένον καταστάσει, συγκατατίσῃς τὸν ἀσφύκτον ποταμὸν. Ἀσφύκτουσιν τὴν ἐπίδοσιν τοῦ παρόντος πρὸς τοὺς ἐν Ἀθήναις πρεσβεύτας τῶν Μεγάλων Δυνάμεων, τὸν πρέσβιν τῆς Τουρκικῆς καὶ τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν, ὡς καὶ τὴν ἀρτυρῆσαν δημοσίευσιν αὐτοῦ, εἰς τὸ Προεδρίον τῆς Ἑταιρίας τοῦ «Ἑλληνισμοῦ» καὶ τὸ παρ' αὐτῇ Μακεδονικὸν τμήμα. Μετὰ τὴν ἀναγνώσιν τοῦ ψηφισματικῆς καὶ τὴν ἀποδοχὴν αὐτοῦ οἱ ἀπὸ τῆς οἰκίας τῶν παριστάμενων, ὁ φριχτὴρ ἐκτελούμενος διὰ λυρικῶν λογιωδῶν ἐπῆλθε τὸ ἐγκλημα τοῦ περιστατικῆς κ'. Ἀγγέλου Σακελλαρίου, ἱατροῦ, τραυματιστῆος πέσαντος ἐν συμμίκτηι τῆς Μακεδονίας ὑπὸ τῶν Βουλγαρικῶν στρατηγικῶν, ἔνεκα τῆς πατριωτικῆς δράσεως τοῦ. Τὸ ψήφισμα ἐπέδωκεν εἰς τὰς Πρεσβείας διανοητὴν ἐν Μακεδονίᾳ.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Ἐκ Βερολίνου γράφουσιν τὰ ἑξῆς: « Ἡ ἐν Βερολίῳ τάξις τῶν Ἑλλήνων σπουδαστῶν ἤρτο νίκην περιφανῆ, ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ ἐκ Χλωμοῦ τοῦ Πωγωνίου τῆς Ἡπείρου σπουδαστοῦ τῆς νομικῆς κ. Περικλέους Βιζυκίδου, δόγτος τὰς διδακτορικὰς αὐτοῦ ἐξετάσεις ἐνώπιον τῆς νομικῆς σχολῆς τοῦ ἐν Βερολίῳ Πανεπιστημίου, καὶ ἀνακηρυχθέντος διδάκτορος τὰ νομικὰ μετ' ἐπαίνων. Ἐκτός ὅτι, καθ' ὅσον ἐνθυμούμεθα, εἶνε ἡ πρώτη φορά αὕτη καθ' ἣν Ἑλλην ἀνακηρύσσεται διδάκτωρ τὰ νομικὰ ἐν Βερολίῳ, διότι ἐπρωτιμῶντο παρὰ τῶν ἡμετέρων ἄλλα γερμανικὰ Πανεπιστήμια, εἶνε καὶ εἰς Γερμανοὺς ἔτι δύσκολος ἡ τοιαύτη δοκιμασία ἐνεκα τῆς μεγάλης αὐστηρότητος τῆς σχολῆς ταύτης. Συνέπεια τούτου εἶνε ὅτι οἱ εὐαριθμότεροι ὑποψήφιοι διὰ διδακτορικὰς ἐξετάσεις εἶνε οἱ τῆς σχολῆς ταύτης, διότι μόλις 8—10 τολμῶσι νὰ παρουσιασθῶσιν ἐτήσιως. Ὁ Ἑλλην ὑποψήφιος ἦτο ἀπὸ πέρυσιν ἐτοιμος νὰ προσέλθῃ, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ εὕρῃ σύντροφον οὔτε μεταξὺ τῶν Γερμανῶν συναδέλφων του διαταζόντων νὰ προσέλθωσιν ἐπὶ δολοκλήρον ἔτος, καὶ νῦν δὲ μετὰ τῶν δύο ἄλλων Γερμανῶν νέων μετ' ὧν ὑπέστη τὰς ἐξετάσεις, διεκρίθη μόνος αὐτὸς ἀξιώσεις τοῦ «cum laude» (μετ' ἐπαίνων). Συγχαίροντες τῷ νεαρῷ Ἑλληνι ἐπιστήμονι ἐπὶ τῇ τιμῇ, ἣν προσῆψεν εἰς τὸ ἑλληνικὸν ὄνομα ἐν συναγωνισμῷ μετὰ Γερμανῶν, εὐχόμεθα ὅπως καὶ ἄλλοι Ἑλληνες σπουδασταὶ βαδίσωσιν ἐπὶ τὰ ἴχνη αὐτοῦ, διότι δυστυχῶς ὅχι πάντοτε δέδοται ἡμῖν τοιαύτη ἱκανοποίησις παρὰ τῶν ὁμοεικῶν σπουδαστῶν, ὅχι μόνον εἰς θριάμβους ἐπιστημονικοὺς, ἀλλ' οὔτε εἰς τὴν προσήκουσαν εὐπρέπειαν καὶ ἑκτακτὸν διαγωγὴν καὶ ἐπιμέλειαν. Πέρυσιν ἰδίως καὶ προπέρυσιν, καὶ τὸ λέγομεν οὗτο μετ' ἄλλους ψυχῆς, τινὲς ἐκ τῶν ἡμετέρων αὐτοκαλουμένων σπουδαστῶν, πράγματι ὥς ἐκδράσματα τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας κατήσχυον τὸ

ΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

(ἴδε συνέχεια εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 469 φύλ.).

Τὴν Κυρὰν Φροσύνην μετὰ τῆς βυζάστρας τῆς τὴν ἔφεραν τὰ παλληκάρια του εἰς τὰ Λιθαρίσια (παλάτιον). Εἰς τὸ ἴδιον αὐτὸ μέρος ἔφερον καὶ τὰς πέντε ἀδελφὰς Σελεκοπούλας καὶ τὰς ἐπιλοίπους Ὁθωμανίδας.

Ἡ Κυρὰ Φροσύνη, καταγομένη ἀπὸ εὐγενεῖς, φρόνιμος γυνή, εἶχε ὑπόληψιν μεγάλην, εἰς Ἰωάννιναν ἐμίσει τὸν τύραννον Ἀλῆ, εἰς δὲ τὰ γράμματα τῆς ἐφάνη ὅτι κατεφόρει ἀκόμη αὐτὸν τὸν Ἀλθανόν, Ἑλληνίς οὕσα καθαρὰ. Τί ἄρα ἐβουλεύετο μετὰ τοῦ δημοκρατικοῦ Κυρίτση;

Ὁ ἀγράμματος Ἀλῆς ἐν τῇ ὀργῇ του οὐδένα ἤκουεν· ἂν ὅμως ἤκουε φρόνιμόν τινα ἄνθρωπον, ἠθέλει ὑποπέσει ποτὲ εἰς τὸ λάθος τῆς προχωρήσεως εἰς στυγερὸν ἔγκλημα; Ἀλλὰ ποῖος ἐτόλμα νὰ τῷ καλῇ; Εἰς ἀγράμματον καὶ ἀπαίδευτον ἄνθρωπον ποῦ κρίσις; Τὰ μέλλοντα οἱ τοιοῦτοι χαρακτῆρες δὲν λαμβάνουν ποτὲ ὑπ' ὄψιν, οἷός ἐστι ὁ χαρακτῆρ τοῦ Ἀλῆ, ὅστις ἠθέλει μόνον νὰ χορτάσῃ ἀπὸ ἐκδικήσεως καὶ χρήματα, ὥς κατωτέρω θέλομεν ἰδεῖ.

Ὅλη ἡ πόλις ἐσηκώθη εἰς τὸ ποδᾶρι. Ἡ δωδεκάς (ἦτοι τὸ δημοτικὸν συμβούλιον) συνηθροίσθη εἰς τὸ προεστεινόν· ὁ κόσμος ἐφώναζε κατὰ τῆς πρίξεως: «Σταῦρε! Σταῦρε! Τί εἶνε αὐτὰ ὅπου ἀφίνεις νὰ μᾶς κάμνῃ αὐτὸς ὁ Διάπης;» Ὁ προεστὴς Σταῦρος καὶ ἡ δωδεκάς τρέμοντες ὑπόσχονται νὰ μεταβῶσιν εἰς τοῦ δεσπότη, τοῦ ὁποῦ ἡ Κυρὰ Φροσύνη ἦτο ἀνεψιά, καὶ μετ' αὐτοῦ νὰ φροντίσουν διὰ τὰ περαιτέρω. Οὕτω διελύθη ἡ ὀχλαγωγία.

Ἡ δωδεκάς μετὰ τοῦ προεστῆτος μιτιβαίνουν εἰς τοῦ δεσπότη, τοῦ λέγουν νὰ φροντίσῃ διὰ τὴν ἀνεψιάν του· αὐτὸς δὲ ἀπαντᾷ ὅτι φρεῖται καὶ τοὺς παρακαλεῖ νὰ ὑπάγουν ὅλοι μαζῇ.

«Δεσπότη μας, τοῦ λέγουν, ἐὰν ἐπρόκειτο περὶ γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι νὰ μὴ εἶχον προστατάς, ἡ πόλις ὁλόκληρος ἠθέλει μεταβῇ καὶ φωνάξῃ· ἀλλὰ, προκειμένου λόγου περὶ τῆς ἀνεψιάς σου, ἡμεῖς δὲν ἐπεμβαίνομεν· σὺ εἶσαι καθ' ἡμέραν μετὰ τὸν Ἀλῆ, σὺ τὸν ἀκολουθεῖς εἰς τὰς ἐκστρατείας, σὺ συνεργάζεσαι μετ' αὐτοῦ, καὶ θέλεις νὰ ὑπάγωμεν ὑμεῖς, οἱ ὁποῖοι πάντοτε ὑποβλεπόμεθα; Πᾶρε μαζῇ σου τὸν φίλον σου καὶ φίλον τοῦ Σταῦρον· καὶ οἱ δύο μαζῇ θὰ κατορθώσητε νὰ τὸν πείσητε».

ἔθνικόν ἡμῶν ὄνομα διὰ τῆς ἀκατονομάσου διαγωγῆς των, ἐξ ἧς ἐδόθησαν κυριολεκτικῶς τὰ καφενεῖα καὶ ξενοδοχεῖα τοῦ Βερολίνου. Εὐτυχῶς ἀπῆλθον ἐνταῦθα καὶ αἱ ἐλπίσμεν, ὅτι οὐδέποτε θὰ ἔχομεν πλέον τοὺς ὁμοίους των ἐνταῦθα. Οἱ ἐφέτος ἐλθόντες εἶναι ὅλοι καλοὶ νέοι γνωστῶν ἐν Ἀθήναις καὶ ἄλλοις αἰκογενεῶν, τὰ βέλτιστα προσηνίζοντες. Ταῦτα γράφουσιν ἐκ Βερολίνου. Ἡ δὲ «Φωνὴ τῆς Ἡπείρου» μετὰ γὰρ ἀναγράφει ταῦτα καὶ χαίρουσα ἐπὶ τῇ τιμῇ ἣν ὁ κ. Βιζυκίδης προσῆψεν εἰς τὸ Ἡπειρωτικὸν ὄνομα ἀποστέλλει αὐτῷ τὰ θερμὰ αὐτῆς συγχαρητήρια εὐχομένη ὅπως, οὕτω μορφωθείς ἐπιστημονικῶς διαπρέψῃ καὶ εἰς τὸ μέλλον στάδιον ὁπερ ἀνοίγεται πρὸ αὐτοῦ εὐρὺ καὶ εὐδαίμων.

— Ἀνεχώρησε διὰ Κουμάνοβον ὁ ἐξ Ἀρτιστίτης τελειόφοιτος τῆς ἱατρικῆς κ. Ἀριστείδης Ἀποστολίδης.

— Ἀφίκετο ἐκ Τσερβαρίου ὁ κ. Κωνσταντῖνος Παπαγιαννόπουλος, ἐκ Κάτω Σουδενῶν ὁ κ. Δημήτριος Βάλλας καὶ ὁ κ. Ἀλεξ. Μαυλιδῆς, ὅστις ἀνεχώρησε, διὰ Σμύρνην, ἐξ Ἀλεξανδρείας ὁ ἐξ Ἀνω Σουδενῶν κ. Κωνσταντῖνος Τσιμένης καὶ ἀνεχώρησε διὰ Καβάλλαν, ἐκ Καπεσόβου ὁ κ. Ἀπόστολος Βουγάς.

— Ἀφίκετο ἐκ Κακουσιῶν τοῦ Πωγωνίου καὶ ἀνεχώρησεν εἰς Ρουμανίαν ὁ κ. Χρήστος Ἀθανασίου Γκιώνης, καὶ ἐκ Τσαρπλινῶν δι' Αἴγυπτον ὁ κ. Νικόλ. Φίλιος, καὶ Μ. Γκούμας, καὶ διὰ Κων.πολιν ὁ κ. Ἀθαν. Καραμάνης.

— Ἐν Λασινίτση τοῦ Δελβίνου ἀπεβίωσεν ὁ Σταῦρος Τσιέκος ὅστις ἀπὸ δύο περίπου ἐτῶν ἐδίδασκεν ἐν τῇ ἐκείνῃ σχολῇ.

— Τὸν ἐκ τοῦ χωρίου Γέρμα τῆς ἐπαρχίας Δελβίνου ἀγαπητὸν μας πατριώτην Φίλιππον Ἀγγελῆν ἱατρόν, ἀναχωρήσαντα διὰ Παρίσιος πρὸς εὐρύτερας σπουδὰς συγχαίρομεν ἐπὶ τῇ φιλομαθείᾳ του καὶ τῷ εὐγενεῖ του πόθῳ, ὅπως καταστῇ τέλειος ἐπιστήμων εὐχόμενοι αὐτῷ τελείαν ἐπιτυχίαν εἰς τὰς εὐγενεῖς του προσπάθειάς.

(Πολλοὶ πατριῶται του.)

«Δὲν ἐμποροῦμεν οὔτε ἐγώ, λέγει ὁ Γκάγκας, οὔτε ἐγὼ λέγει ὁ Σταῦρος».

Θέλετε λοιπόν, λέγουν ἡ δωδεκάς, νὰ ὑπάγωμεν ὅλοι μαζῇ; Ὁχι· δὲν τὸ κόμνομεν τοῦτο, διότι γνωρίζομεν τί θὰ ζητήσῃ ὁ Διάπης. Θὰ ζητήσῃ χρήματα διὰ τὴν ἐξαγοράν· χρήματα δὲ ἡ πόλις δὲν δίδει. Περί Σελεκοπούλων ἀδελφῶν (ραπτριῶν) λόγος οὐδεὶς ἐγένετο, ὥς ἀσιμάντων προσώπων. Καὶ ποῖος ἐπίστευε νὰ πνίξῃ ἄνθρώπους, οἱ ὅποιοι τὸ παράπαν δὲν ἐβλαπτον τὴν ὑπόληψιν τοῦ τυράννου;

Οἱ πατέρες ἡ σύζυγοι τῶν Ὁθωμανίδων, μαθόντες τὰ διατρέξαντα καὶ πιστεύσαντες, ἀφῆκαν εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ Ἀλῆ τὰς γυναῖκας ἡ κόρας των. Τὰ γράμματα ἦσαν ἀληθινὰ, ἡ ἦταν πλαστὰ καὶ ἡπατάτο ὁ ἱατρὸς ἀπὸ μαστραπούς;

Ἐπὶ Ἀλῆ πασᾶ ὑπῆρχε διαστοικὴ ἀρχή, ὑπῆρχον ἀνακρίσεις καὶ κρίσεις;

Ἐπὶ εἰκοσθημερίαν ἔμειναν κλεισμέναι αἱ 18 γυναῖκες εἰς Λιθαρίσια. Ἐκ μᾶτῶν ὁ Ἀλῆς ἐπερίμενε ἐκείσας τῆς πόλεως (σκεῖτια). Τὴν πόλιν περιήρχοντο οἱ κατὰσκοποί του καὶ παρεκύνον τὸν κόσμον νὰ καταβάλουν χρήματα εἰς ἀπελευθέρωσιν των. Ἀλλ' οὐδεμία ἐδίδετο ἀκρόασις. Καὶ αἱ 18 ἐρρίφθησαν εἰς τὴν λίμνην, φέρουσαι ἐπὶ τοῦ τραχήλου των βαρίαν πέτραν, καὶ ἐγένοντο βορὰ τῶν ἰχθύων καὶ ἐγγέλαων καὶ καραβίδων, τὰ ὁποῖα ἐπαυσαν νὰ εἶνε βορὰ τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ πολλὰ ἔτη. Ὁ ἄθλιος αὐτὸς τύραννος συμπεριέλαβε καὶ τὴν γυνῇ ν βυζάστραν εἰς τὸ πνίξιμον. Ἐπέπρωτο ὅμως ὁ Ἀλῆς νὰ φονεῖται εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ μοναστηρίου ἁγίου Παντελεήμονος, ὑπὸ τὰ παράθυρα τοῦ ὁποῦ ἔλαβε χώραν καὶ ἡ τραγικὴ αὐτὴ σκηνή. Ἐλεγον δὲ, ἀλλὰ δὲν ἤξεύρω κατὰ πόσον εἶνε πιστευτόν, ὅτι ὁ Ἀλθανός, ὁ ὁποῖος ἔθηκε τὴν πέτραν εἰς τὸν τράχηλον τῆς Κυρᾶς Φροσύνης, θελθὼν ἀπὸ τὴν ὠριότητά της, συνεπνίγη μετ' αὐτῆς.

Τὰ ἀνωτέρω ἱστορηθέντα μετὰ ἄλλων τραγικῶν σκηνῶν, εἶνε τὰ προσόρτια τῆς δυσμενείας τῶν Ἑλλήνων κατὰ τοῦ Ἀλῆ πασᾶ, ἐκτός τῶν λοιπῶν ἀντικειμένων. Βεβαίως ἂν δὲν συνέβαινε τὸ ἐν, ἂν δὲν συνέβαινε τὸ ἄλλο, οὐδεμία συνεννόησις θὰ ἐλάμβανε χώραν, ὅπως πλεχθῇ κατὰ τοῦ Ἀλῆ τὸ δίκτυον, εἰς τὸ ὁποῖον ὅχι μόνον οἱ Ἕλληνες ἐλαβον μέρος, ἀλλὰ καὶ Ὁθωμανοί, ὥς ὁ Πασόμπης. Ὁ ἀνὴρ τῆς Κυρᾶς Φροσύνης ἦτο ἔμπορος Κωνσταντινουπόλεως· οἱ Ἰωαννῖται ἔμποροι ἐγένοντο ἐν

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

Καθῆκον ἡγοῦμαι, ὅπως καὶ δημοσίᾳ ἐκφράσω τὰς θερμὰς μου εὐχαριστίας, πρὸς τὴν ἔξοχον μαίαν, τῆς ἐνταῦθα πύλεως καὶ ἐπαρχίας Ἀργυροκάστρου, κ. Χαρίκλειαν Χ. Μάνου ἥτις διὰ τῆς πεφωτισμένης ἐπιστημονικῆς αὐτῆς ἐμβριθείας, μετ' ἐθεράπευσεν ἐντελῶς, μετὰ τῶν ἐνταῦθα κ. ιατρῶν, ἀπὸ τινος δεινῆς ἀσθένειας ἐξ ἧς ἀπὸ τινος καιροῦ ἐπασχον Αἰ πάσχουσαι δὲ κυρίαι ἐκ γεννητικῶν οὐροποιητικῶν καὶ λοιπῶν μητρίκων ὀργάνων, δέον νὰ προσέλθωσιν εἰς τὴν ὡς εἴρηται, ἐπιτηδεῖαν μαίαν, κ. Χαρίκλειαν Χ. Μάνου, εἰς ἣν δύνανται νὰ εὕρωσι ταχεῖαν θεραπεῖαν καὶ ἀκρίβειαν ἀπαράμιλλον.

Ἐν Ἀργυροκάστρῳ τῇ 12ῃ Μαρτίου 1902.

Γλαυκούλα Παπαθεοδώρα
ἐκ Φραπτανῆς

ΟΔΗΓΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ἢ ὁ Ἑλλήν. Βαΐδεκερ.

Τέλειος ὁδηγὸς τῆς Ἑλλάδος ὥς ἐρχόμενος τις εἰς τὴν Ἑλλάδα νὰ μὴ χάσῃ οὔτε εἰς τὸν Πειροᾶ, ἢ εἰς τὰς Πάτρας, ἢ τὴν Κέρκυραν, ἢ τὰς Ἀθήνας ἢ ὅπου δήποτε τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ νὰ γνωρίζῃ αὐτὴν ἱστορικῶς, τοπογραφικῶς, γεωγραφικῶς, μετὰ τὰ μουσεῖα της, τὰ ἀρχαῖα καὶ νέα κτίριά της, τὰς τιμὰς τῶν ξενοδοχείων, σιδηροδρόμων, ἀμαξῶν κλπ., τὰ πάντα ἐν ἐνὶ λόγῳ.

Τιμᾶται χρυσόδετος 5 δραχμῶν διὰ τὰ ἐσωτερικὸν καὶ 5 φράγκων διὰ τὸ ἐξωτερικόν, καὶ ἀποστέλλεται παρ' ἡμῶν ἀσφαλῶς καὶ ἐπιστάσει, μόλις λάβωμεν τὸ ἀντίτιμον.

Κωνσταντινουπόλει οἱ πρῶτοι μύσται τῆς Φιλικῆς ἐταιρίας, ἦτις εἰργάζετο κατὰ τῆς τυραννίας.

Ἡ Θεσσαλία ἐγέννησε τὸν πρωτομάρτυρα Ρῆγαν, τὰ Ἰωάννιναν τὸν Ἀθανάσιον Τσακάλων ἢ Τσακάλωφ. Ὁ πρῶτος ἐθυσίασθη παραδοθεὶς ἀπὸ τὴν Αὐστρίαν εἰς τοὺς τυράννους. Εἶδον ἐν Τεργέστῃ τὸ δωμάτιον τοῦ ξενοδοχείου, ὅπου συνελήφθη, κειμένου εἰς τὴν ἀρχαίαν πλατεῖαν. Τὰ τοῦ Ρῆγα λεπτομερῶς δὲν γνωρίζω· μόνον τὰ τραγούδιά του ἀκόμη σῶζονται ὅπως οὖν εἰς τὴν μνήμην μου.

Διὰ τὸν Ἀθανάσιον Τσακάλωφ, συμπατριώτην μου, κατωτέρω γράφω ὅσα ἤκουσα παρ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου καὶ ἀπὸ ἄλλους ἀξιοπιστοὺς μάρτυρας, καὶ ἰδίως τὸν Πεντεδέκαν, πρόσωπον ἐπισήμον κατὰ τὴν ἐν Βλαχίᾳ ἑλληνικὴν ἐπανάστασιν.

Ὁ μακαρίτης Ἀθανάσιος Τσακάλωφ ἢ Τσακαλὸς ἐγεννήθη εἰς Ἰωάννιναν. Ἡ εἰκὴ του ἔκειτο εἰς τὴν γειτονείαν τοῦ Ἀρχιμανδρίου. Ἦτο μονογενὴς υἱὸς πατρὸς ἐμπόρου ἐν Μόσχᾳ. Μόλις εἶχε φθίσει τὴν ἔφηβον ἡλικίαν, ὅτε εἰς τῶν πρὸδοτῶν εἶπε τῷ Ἀλῆ πασᾶ· «Ἰψηλότατε βεζίρ ἐφέντη μας! Εἰς τὴν Μόσχαν εἶνε ἕνας συντοπίτης μας Τσακαλὸς πολὺ πλούσιος. Ἐχει ἕνα ὠραῖον παιδί· θέλεις νὰ τὸ φέρω εἰς τὸ σεράγι;» Τὴν διαταγὴν τοῦ Ἀλῆ δὲν ἤργησε νὰ τὴν λάβῃ.

Δὲν χάνει καιρὸν ὁ ἀχρεῖος αὐτὸς ἄνθρωπος· μεταβαίνει εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Τσακάλωφ καὶ λέγει εἰς τὴν μητέρα του· «Ὁ βεζίρ ἐφέντης μας θέλει τὸ παιδί σου νὰ τὸ ἔχῃ εἰς τὸ σεράγι». Ἐπληκτῶς ἡ μήτηρ του δὲν ἤξευρε τί ν' ἀπαντήσῃ· καὶ μὲ ὅλα ταῦτα δὲν ἤργησε νὰ προσφέρῃ ὀλίγα λόγια· «τόχω μοναχό. Ἀν μού λείψῃ τί θὰ κάμω; Ὁ ἀνὴρ μου λείπει εἰς τὴν σενιτειάν...» «Πρέπει, πρέπει νὰ τὸ δώσῃς... Τί; θέλεις νὰ στείλῃς νὰ σοῦ τὸ ἀρπάξῃ; Εἶμαι φίλος τοῦ σπαχίου σου, καὶ ἤθελον νὰ τὸ εἰπῶ μετὰ τὸ καλό...» «Μάλιστα, μάλιστα· θὰ κάμω ὅπως μπορέσω νὰ τὸ ἐτοιμάσω γρήγορα. Τὴν θέλησιν καὶ προσταγὴν τοῦ ὑψηλοτάτου βεζίρ ἐφέντη μας γλήγορα θὰ τὴν κάμω, ἀλλὰ ἀνάγκη νὰ τὸ λούσω, νὰ τὸ κτενίσω, διότι εἶνε μελανωμένον ἀπὸ τὰ πολλὰ γράμματα· θὰ τοῦ κάμω καὶ καινούρια ἐνδύματα, διότι εἶνε ἐντροπὴ νὰ τὸ παρουσιάσω εἰς τὸν ὑψηλότατον βεζίρ ἐφέντη μας ὅπως ἔχῃ τώρα. Ἐπειτα ἀπὸ τρεῖς ἡμέρας τὸ στέλλω».

(ἀκολουθεῖ)